

PYHYYDEN TAJU

Vanhin D. Todd Christofferson

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille

7. marraskuuta 2004 • Brigham Youngin yliopisto

Olen antanut puheeni otsikoksi ”Pyhyiden taju”, millä tarkoitan pyhien asioiden arvostamista ja kunnioittamista. Puhuttaessa yhteiskunnasta yleensä, pelkään, etteivät monet oman sukupolveni edustajat ole onnistuneet välittämään teidän sukupolvelle pyhien asioiden tajua ja ymmärrystä siitä, kuinka niitä kunnioitetaan.

Toivon, että voin mahdollisimman kattavasti vastavaikeuttaa joihinkin huonoihin esimerkkeihin, joita on ympärillänne viljalti. Toivon, että voin auttaa teitä hiomaan kykyänne erottaa se, mikä on pyhää, ja suhtautumaan kunnioituksella kaikkea pyhää kohtaan.

Syy, miksi on tärkeää omata pyhyiden taju, on yksinkertaisesti se, että jos joku ei arvosta pyhiä asioita, hän kadottaa ne. Kunnioituksen tunteen puuttuessa ihmisestä tulee asenteeltaan yhä välinpitämättömämpi ja käytökseltään yhä huolettomampi. Hän lipuu pois päin kiinnitysköysistä, jotka hänen Jumalan kanssa solmimansa liitot voisivat tarjota. Hänen vastuuntunteensa Jumalaa kohtaan heikkenee ja jää sitten unohduksiin. Sen jälkeen hän välittää vain omasta mukavuudestaan ja hillittömien halujensa tyydyttämisestä. Lopulta hän alkaa halveksia pyhiä asioita, jopa Jumalaa, ja sitten hän alkaa halveksia itseään.

Toisaalta, kun ihmisellä on pyhyiden taju, hän kasvaa ymmärryksessä ja totuudessa. Pyhä Henki on hänen seuranaan säännöllisesti, ja siitä tulee sitten hänen alituinen kumppaninsa. Hän seisoo yhä enemmän pyhissä paikoissa, ja hänelle uskotaan pyhiä asioita. Kyynisyyden ja epätoivon vastakohtana hänen määränpänsä on iankaikkinen elämä.

On paradoksaalista, että paljoakaan siitä, mitä haluan tuoda esille, ei oikeastaan voi antaa ihmiseltä toiselle. Sen täytyy kasvaa sisältäpäin. Mutta jos voin auttaa teitä mietiskelemään joitakin asioita, niin Henki voi toimia teissä niin, ettette tarvitse minua ettekä ketään muuta kukaan kertomaan teille, mikä on pyhää tai kuinka suhtautua siihen – te tunnette sen itsekkin. Siitä tulee osa luonnetanne; itse asiassa suuri osa sitä se jo onkin.

Joskus kun yritämme ymmärtää jotakin käsitettä, vastakohdan miettiminen on avuksi. Kontrasti tekee asian selväksi. Joten yrittäessämme ymmärtää paremmin,

mitä pyhien asioiden arvostaminen ja kunnioittaminen tarkoittaa, miettikää kanssani joitakin esimerkkejä sekä pyhyiden tajusta sekä sen puutteesta.

1. Profeetat ja pyhät kirjoitukset

Miettikää ensiksi profeettoja ja pyhiä kirjoituksia. Eräs asia, jonka näemme ympärillämme ja joskus myös itsessämme, on taipumus suhtautua kevyesti Jumalan sanansaattajiin ja heidän sanomiinsa. Se ei ole uutta. Aadamin ajoista alkaen monet ovat jättäneet huomiotta ne, jotka Herra on lähettänyt omassa nimessään, ja jopa hyökänneet heidän kimppuunsa. Jeesus kuvasi sitä vertauksessa:

”Oli isäntä, joka istutti viinitarhan, ympäröi sen aidalla, louhi kallioon viinikuurnan ja rakensi vartiotorin. Sitten hän vuokrasi tarhan viiniviljelijöille ja muutti itse pois maasta.”

Ymmärrätte analogian: Herra loi meille viinitarhan – tämän maapallon – ja me olemme Hänen vuokralaisiaan tai tilanhoitajiaan kuolevaisella taivaankappaleella, poissa Hänen luotaan.

”Kun korjuu-aika oli käsillä, hän lähetti palvelijoitaan perimään viinitarhan viljelijöiltä hänelle kuuluvan sadon.”

Toisin sanoen Jumala lähettää profeettansa ja muita sanansaattajia opettamaan meitä ja saamaan tietoja taloudenhoidostamme.

”Mutta nämä ottivat palvelijat kiinni. Jonkun he pieksivät, jonkun iskivät kuoliaaksi, jonkun kivittivät.

Isäntä lähetti uusia palvelijoita, enemmän kuin ensimmäisellä kerralla, mutta heidän kävi samalla tavoin.

Lopulta hän lähetti vuokraajien luo poikansa ajatellen: ’Minun omaan poikaani he eivät sentään uskalla koskea.’

Mutta kun nämä näkivät pojan, he sanoivat toisilleen: ’Hän on perillinen. Tapetaan hänet, niin perintö on meidän.’” (Matt. 21:33–38.)

Oli äärimmäinen pyhäinhäväistys, että Jeesus Kristus, itse Jumalan Poika, hylättiin ja jopa tapettiin. Ja se jatkuu. Nykyään näemme eri puolilla maailmaa yhä enemmän, kuinka Jumalan Poika hylätään. Hänen

jumalallisuutensa kyseenalaistetaan. Hänen evankeliumiaan pidetään merkityksettömänä. Hänen opetuksensa jätetään huomiotta päivittäisessä elämässä. Niitä, jotka puhuvat oikeutetusti Hänen nimessään, kunnioitetaan hyvin vähän maallisessa yhteiskunnassa.

Jos jätämme Herran ja Hänen palvelijansa huomiotta, voimme aivan yhtä hyvin olla ateisteja – lopputulos on käytännöllisesti katsoen sama. Mormon kuvaili sen olevan tyypillistä pitkän rauhan ja vaurauden kauden jälkeen: ”Sillä hetkellä se paaduttaa sydämensä ja unohtaa Herran Jumalansa ja polkee Pyhän jalkoihinsa” (Hel. 12:2). Niinpä meidän pitäisi kysyä itseltämme, kunnioittammeko *me* Pyhää ja heitä, jotka Hän on lähettänyt?

Joitakin vuosia ennen kuin vanhin Robert D. Hales itse kutsuttiin apostoliksi, hän kertoi kokemuksesta, joka osoitti hänen isänsä tajua tuota pyhää kutsumusta kohtaan. Vanhin Hales sanoi:

”Joitakin vuosia sitten isäni, joka oli silloin jo yli kahdeksankymmenen, odotti vieraakseen kahdentoista apostolin koorumin jäsentä eräänä lumisena talvipäivänä. Isäni, joka oli taiteilija, oli maalannut kuvan tuon apostolin talosta. Sen sijaan, että olisi pyytänyt tuomaan maalauksen kotiinsa, tämä hyvä apostoli halusi henkilökohtaisesti noutaa sen ja kiittää isääni siitä. Koska tiesin isäni olevan huolissaan siitä, että kaikki olisi kunnossa vierailun varalta, menin käymään hänen luonaan.

Lunta oli satanut paljon, ja lumiaura oli jättänyt melkoisen vallin juuri etuovelle johtavan käytävän eteen. Isä oli luonut lumen käytävältä ja yrittänyt sitten siirtää lumivalliakin. Hän joutui palaamaan taloon lopen uupuneena ja kivusta kärsien. Kun tulin hänen luokseen, hän tunsu sydänkipua, joka johtui liiallisesta ponnistelusta ja huolestuneisuudesta. Ryhdyin heti varoittamaan häntä liiallisesta fyysisestä ponnistelusta. Eikö hän muka tiennyt, mihin hänen ponnistelunsa johtaisi?

’Robert’, hän sanoi kesken läähättämisensä, ’etkö tajua, että Herran Jeesuksen Kristuksen apostoli on tulossa kotiini? Käytävän on oltava lumeton. Hän ei saa joutua kahlaamaan lumihangessa.’ Hän kohotti kätensä ja sanoi: ’Älä milloinkaan unohda tai pidä itsestänsä selvänä sitä, että saat tuntea Herran apostolin ja palvella häntä.’” (”Kiitollisuus Jumalan hyvydestä”, *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 61.)

Mielestäni ei ole vain sattumaa, että sellainen isä saa siunauksena pojan, joka palvelee apostolina.

Saatatte pohdiskella: ”Pidätkö apostolien ja profeettojen kutsumusta niin pyhänä? Otanko heidän neuvonsa

vakavasti vai suhtaudunko niihin kevyesti?” Esimerkiksi presidentti Gordon B. Hinckley on neuvonut meitä opiskelemaan ja kouluttautumaan ammattiin; välttämään pornografiaa kuin ruttoa; kunnioittamaan naisia; karsimaan kulutusluottoja; olemaan kiitollisia, etevä, puhtaita, uskollisia, nöyriä ja rukoilevia sekä tekemään parhaamme, aivan parhaamme.

Osoittaako toimintanne, että haluatte tietää ja tehdä sen, mitä hän opettaa? Tutkitteko aktiivisesti hänen sanojaan ja johtavien veljien sanoja? Onko se sellaista, mitä haluatte ja janoatte? Jos asia on niin, teillä on taju pyhydestä, joka liittyy profeettojen kutsumukseen Jumalan Pojan todistajina ja sanansaattajina.

Kautta sukupolvien merkittävä osa profeetallista virkaa on ollut historian ja Jumalan sanan muistiin merkitseminen. Nämä kirjoitukset ovat pyhiä. Antaessaan Nefin levyt ja muut aikakirjat Helamanille Alma varoitti: ”Muista, poikani, että Jumala on uskonut sinulle nämä esineet, jotka ovat pyhiä, jotka hän on pitänyt pyhinä – –.

Katso, että *pidät huolen näistä pyhistä esineistä*; niin, katso, että turvaudut Jumalaan ja elät.” (Alma 37:14, 47, kursivointi lisätty.)

Meillä on käsissämme huomattava määrä pyhiä kirjoituksia. Aikakirjat ulottuvat varhaisista patriarkoista aina omaan aikaamme asti. Luulenpa, että siinä on enemmän pyhiä kirjoituksia kuin millään kansalla on ollut historian aikana, ja ne ovat varmasti laajemmin saatavilla kuin pyhät kirjoitukset ovat koskaan menneisyydessä olleet. Olen varma, että jos te tai minä pitäisimme käsissämme alkuperäisiä kirjakääröjä, joille Mooses kirjoitti, tai niitä metallilevyjä, joihin Mormon kaiversi, tuntisimme syvää kunnioitusta ja käsittelisimme noita esineitä erittäin varovasti. Niin meidän pitäisikin, koska ne ovat pyhiä esineitä, joista on tullut sellaisia osittain sen työn ja uhrauksen kautta, jolla pyhät profeetat niin tunnollisesti valmistivat ne.

Mutta sellaisten kirjakääröjen tai levyjen suurin arvo ei ole esineissä itsessään vaan niiden sisältämissä sanoissa. Ne ovat pyhiä, koska ne ovat Jumalan sanaa, ja vaikka meillä ei ole käsissämme alkuperäisiä asiakirjoja, meillä on niiden sanat. Sen tähden se, mitä meillä on, on pyhää – pyhää kirjoitusta.

Koska meidän haltuumme on annettu muistiin merkityjä Jumalan sanoja, meidän pitäisi kysyä itseltämme, kunnioittammeko näiden aikakirjojen pyhää luonnetta. Jotkut ovat häpäisseet pyhien kirjoitusten pyhyyttä pilkkaamalla tai kieltämällä niiden oikeellisuuden. Se on tietenkin hyvin vakava asia.

Mutta useimmat meistä ilman muuta tunnustavat ohjekirjojen totuudellisuuden – jos olemme joskus syyllisiä siihen, ettemme kunnioita pyhien kirjoitusten pyhää luonnetta, niin se tapahtuu laiminlyönnin tähden. Meidän on oltava varuillamme päivittäin, ettei meillä olisi taipumusta suhtautua pyhään sanaan kevyesti tai jopa jättää se huomiotta. Puhuessaan vanhimille vuonna 1832 Herra sanoi nuhdellen:

”Ja teidän mielenne on pimentynyt menneinä aikoina epäuskon tähden ja koska *te olette suhtautuneet kevyesti siihen, mitä olette saaneet* –

mikä turhuus ja epäusko on saattanut koko kirkon tuomion alaiseksi.

Ja he jäävät tämän tuomion alaisiksi, kunnes tekevät parannuksen ja muistavat uuden liiton, nimittäin Mormonin kirjan ja aikaisemmat käskyt, jotka minä olen antanut heille, eivät ainoastaan puhuakseen vaan tehdäkseen sen mukaan, mitä minä olen kirjoittanut.” (OL 84:54–55, 57, kursivointi lisätty.)

Pyhyden tajuun kuuluu pyhien kirjoitusten arvostaminen – jopa rakastaminen. Pyhyden taju johdattaa ihmistä kestitsemään itseään Kristuksen sanoilla (ks. 2. Nefi 31:20; 32:3), mikä puolestaan syventää hänen kunnioitustaan Hänen sanojaan kohtaan.

2. Ruumis – Jumalan temppeli

Puhun nyt aiheemme toisesta esimerkistä, joka on fyysisen ruumiimme pyhä luonne. Kuten Jumala ja Kristus ansaitsevat kunnioituksemme, myös Heidän työnsä ansaitsee kunnioituksemme ja arvostuksemme. Siihen kuuluu tietysti ihmeellinen luomistyö, joka on tämä maapallo. Ja silti, tämän maapallon ihmeellisyydestä huolimatta, se ei ole suurin Jumalan luomuksista. Tämä hämmästyttävä fyysinen ruumis on vielä suurempi. Se on aivan Jumalan olemuksen kaltainen. Se on välttämätön maanpäälliselle kokemuksellemme ja avain iankaikkiseen kirkkauteemme.

Minulla on ollut siunaus olla läsnä kaikkien viiden lapsemme syntymähetkellä. Kussakin tapauksessa tunsin sen olevan pyhä kokemus. Selvästikin tapahtui jotakin jumalallista ja ihmeellistä. Voin kuulla vaimoni sanovan: ”Helppohan sinun on sanoa. Sinähän et tuntenut kipua.” Syntymään liittyy varmasti paljon sellaista, mitä voisimme kutsua ”tosielämän kokemukseksi”. Myönnän auliisti kaikille äideille kaikkialla, etten jakanut teidän kipuanne enkä teeskentele ymmärtäväni.

Mutta vakavasti puhuen, eivätkö naisen kärsimykset fyysisen ruumiin luomisessa lisää tuon luomuksen ja

naisen itsensä pyhyttä? Hänen uhrauksensa tekee pyhästä entistä pyhemmän.

Jotkut olettavat väärin, etteivät he ole kenellekään vastuussa omasta ruumiistaan. Meille on kuitenkin erityisesti kerrottu, että olemme vastuussa Jumalalle. ”Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli? Tämän Hengen on Jumala antanut asumaan teissä. Te ette itse omista itseänne, sillä Jumala on ostanut teidät täydestä hinnasta. Tuottakaa siis ruumiillanne Jumalalle kunniaa!” (1. Kor. 6:19–20.)

”Jos joku turmelee Jumalan temppelin, Jumala saattaa turmioon hänet. Jumalan temppeli on pyhä, ja tämä temppeli olette te.” (1. Kor. 3:17.) ”Jumalan armahtavaan laupeuteen vedoten kehotan teitä – -: Antakaa koko elämänne pyhäksi ja eläväksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Näin te palvelette Jumalaa järjellisellä tavalla.” (Room. 12:1.)

Kuinka voimme säilyttää tämän Jumalan luomistöistä tärkeimmän ja pyhimmän pyhyiden? Vähintäänkin meidän tulisi olla häpäisemättä ruumistamme millään tavoin. Tarkemmin sanottuna, jos meillä on pyhyiden taju, emme turmele ruumistamme tatuoinnein ja lävistyksin. Jotkut ihmettelevät sitä, että kirkon presidentti on kiinnittänyt huomiota tähän asiaan. He ovat ymmärlään hänen tätä asiaa koskevien neuvojensa suoruudesta ja yksityiskohtaisuudesta. Hän on sanonut:

”Tatuointi on graffitia ruumiin temppelissä.

Sama pätee lävistyksiin, joita tehdään useita korvakoruja varten, nenään tai jopa kieleen. Voivatko he mitenkään pitää tätä kauniina? Se on ohimenevä villitys, mutta sen vaikutukset voivat olla pysyviä. – Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat julistaneet, että me vastustamme tatuointeja ja myös ’kehon lävistystä muuten kuin lääketieteellistä tarkoitusta varten’. Emme kuitenkaan ota kantaa ’vähäiseen lävistykseen kuten naisten korvien lävistämiseen yhtä korvakoruparia varten’ – yhtä paria.” (”Runsas on lastesi onni ja rauha”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 67–68.)

Miksi Jumalan profeetta puhuisi niin vähäpätöisiltä vaikuttavista asioista? Siksi, että ne eivät ole vähäpätöisiä. Jumalan luomuksen, Hänen temppelinsä, häpäiseminen tai turmeleminen pilkkaa sitä, mikä on pyhää. Vain sellainen, joka on menettänyt pyhyiden tajun, pitää sitä vähäpätöisenä. Älkää tehkö niin.

Säädätön pukeutuminenkin pilaa ihmisruumiin pyhyiden. Säädöttömän muodin ja pornografian oikeuttamiseksi on esitetty monia järkeilyjä. Jotkut väittävät pontevasti, ettei sellaisen ilmaisutavan estä-

miseksi voi säätää lakeja, ja sitten he vakuuttavat, ettei se voi olla väärin, koska ei ole olemassa sen vastaisia lakeja.

Toinen kulunut järkeily on otettu äskettäin uudelleen käyttöön oikeuttamaan olympiaurheilijoiden esiintymistä alastomina pornolehdissä. Yksi toimittaja sanoi: "Näillä naisilla – on uskomattomat vartalot, ja tämä on tilaisuus esitellä näitä vartaloita" (Scott Gramling Steve McKeen artikkelissa "An Olympic Pose Isn't What It Used to Be", *Wall Street Journal*, 18. elokuuta 2004, s. A8). Se, mitä hän todella sanoi, oli tietysti: "Mielestäni ansaitseen sen, että saan melkoisesti rahaa näiden uskomattomien vartaloiden ansiosta."

Olivatpa nämä järkeilyt millaisia tahansa, huomaatte usein, että säädyttömyyden takana on tosiasiaa jonkun halu hyötyä rahallisesti kiihotuksesta, jonkun rahanhimo. Ruumis on Jumalan temppeli, ja pornografia ja paljastavat vaatteet ovat todisteena siitä, että rahanvaihtajat ovat jälleen häpäisemässä temppeliä.

Voisimme puhua viisauden sanasta ja monista muista asioista, mutta kaikesta siitä, minkä voidaan sanoa häpäisevän ruumista, kaikkein haitallisim, kaikkein tuhoisim, kaikkein huolestuttavin epäkunnioituksen muoto on sukupuoli säädyttömyys ja sen sukulainen, sukupuoli hyväksikäyttö.

Ei voi kuvitellakaan perusteellisempaa Jumalan luomuksen turmelemista kuin se, että halventaa sen pyhimmän käyttötarkoituksen. Te ette yksinkertaisesti saa tehdä mitään sen kaltaista. Älkää edes menkö lähelle kuilun reunaa. "Pysykää erossa haureudesta! – Siveetön teko osuu ihmisen omaan ruumiiseen." (1. Kor. 6:18.) "Karta nuoruuden kiihkoa" (2. Tim. 2:22). "Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä" (Jaak. 4:8). "Vastustakaa Paholaista, niin se lakkaa ahdistamasta teitä" (Jaak. 4:7). Pitäkää ruumiinne pyhänä, elävänä uhrina Jumalalle (ks. Room. 12:1).

3. Pyhät paikat ja tilaisuudet

Mietitäänpä hetki pyhiä paikkoja ja tilaisuuksia. Profeetta Hesekielin kautta puhuen Herra nuhteli Israelin pappeja siitä, etteivät he opettaneet kunnioittamaan tiettyjen tilaisuuksien ja paikkojen pyhää luonnetta:

"Sen papit rikkoivat ehdoin tahdoin minun lakiani ja saastuttivat sen, mikä oli minulle pyhitetty. He eivät tehneet eroa pyhän ja epäpyhän välillä, eivät opettaneet, mikä on saastaista, mikä puhdasta, eivätkä kantaneet huolta minun sapattini pyhittämisestä. Niin he häpäisivät minun pyhyteni." (Hes. 22:26.)

Suuri osa siitä, mistä Herra puhui, liittyi temppeliin. Siinä viitattiin myös sapattiin. Olemme tottuneet pitämään temppeleitämme ja kokouspaikkojamme Herralle pyhitettyinä, pyhinä paikkoina. Jokaisessa temppelirakennuksessa on vakaana muistutuksena sanat *Herralle pyhitetty – Herran huone*. Pyhyyden tajun pitäisi ohjata meitä käyttäytymään ja puhumaan kunnioittavasti näiden rakennusten sisä- ja ulkopuolella. Se ohjaa meitä pukeutumaan tietyllä tavalla siellä ollessamme.

Puhuimme siitä, että säädytön pukeutuminen häpäisee ruumiin, Jumalan pyhimmän luomuksen. Puhun nyt säädyttömästä, arkisesta tai epäsiististä pukeutumisesta ja ulkoasusta, jotka tiettyinä aikoina ja tietyissä paikoissa pilkkaavat tapahtuman tai itse paikan pyhyyttä.

Saanan kertoa teille esimerkin. Jokin aika sitten eräs nuori nainen toisesta osavaltiosta tuli muutamaksi viikoksi sukulaistensa luokse Salt Lake Cityn alueelle. Ensimmäisenä sunnuntaina hän tuli kirkkoon yllään yksinkertainen, siisti pusero ja polvipituinen hame sekä ohut, ylös asti napitettu neuletakki. Hänellä oli sukka housut ja pyhäkengät ja yksinkertaisesti mutta huolella kammattut hiukset. Hänen koko ulkoasunsa henki nuoruuden viehkeyttä.

Valitettavasti hän tunsu heti olevansa väärässä paikassa. Näytti siltä, että kaikilla muilla hänen ikäisillään tai lähellä hänen ikäänsä olevilla nuorilla naisilla oli päällään arkisempi hame – jotkut aika kaukana polvipituisesta – kireä T-paitamainen toppi, joka ulottui hädintuskin hameen vyötärölle (jotkut eivät ulottuneet sihenkään asti), ei sukkaa tai sukka housuja, jaloissaan kömpelöt urheilukengät tai varvastossut.

Olisi voinut toivoa, että nähdessään uuden tytön toiset tytöt olisivat ymmärtäneet, kuinka sopimaton heidän pukeutumistapansa oli kappelissa ja sapattinpäivänä, ja että he olisivat heti vaihtaneet parempaan. Surullista kyllä, he eivät tehneet niin, ja se olikin tuo vierailija, joka – sopiakseen joukkoon – omaksui isäntäseurakuntansa tyylin (mikäli sitä voi edes kutsua tyyliksi).

On huolestuttavaa nähdä tämä kasvava suuntaus, joka ei rajoitu nuoriin naisiin vaan ulottuu yhtä hyvin vanhempiin naisiin, miehiin ja myös nuoriin miehiin. Vuosia sitten tennesseeläisen seurakuntani kokoukset pidettiin sunnuntaisin lukiorakennuksessa sillä aikaa kun oma pyörremyrskyn vaurioittama kappelimme oli korjattavana. Erääseen toiseen uskontoon kuuluva seurakunta käytti samaa lukiota jumalanpalveluspaikkanaan sillä aikaa kun heidän uutta kappeliaan rakennettiin.

Olin järkyttynyt nähdessäni, mitä tuon toisen seurakunnan jäsenet pitivät päällään kirkossa. Yhdelläkään miehellä ei ollut pukua eikä solmiota. He näyttivät siltä kuin olisivat juuri tulleet golfkentältä tai olisivat olleet matkalla sinne. Oli vaikea löytää naista, jolla oli yllään mekko tai jotakin muuta kuin hyvin arkiset pitkät housut tai jopa sortsit. Jos en olisi tiennyt, että he tulivat koululle kirkon kokouksiin, olisin olettanut, että paikalla oli joku urheilutapahtuma.

Meidän seurakuntamme jäsenten pukeutuminen näytti oikein hienolta tuohon huonoon esimerkkiin verrattuna, mutta olen alkanut ajatella, ettemme ole enää niin erilaisia, koska tunnumme yhä enemmän ajautuvan kohti tuota alemmaa vaatimustasoa. Meillä oli tapana käyttää sanaa 'pyhävaatteet'. Ihmiset ymmärsivät sen tarkoittavan parhaita vaatteita, mitä heillä oli. Vaatetus sinänsä saattoi vaihdella erilaisten kulttuurien tai taloudellisten olosuhteiden mukaisesti, mutta ne olivat heidän parhaat vaatteensa.

On loukkaus Jumalaa kohtaan tulla Hänen huoneeseensa, erityisesti Hänen pyhänä päivänä, ilman että olemme siistiytyneet ja pukeutuneet niin huolellisesti ja säädyllisesti kuin olosuhteet vain sallivat. Jos Perun kukkuloilta tuleva köyhä jäsen joutuu kahlaamaan joen yli päästäkseen kirkkoon, Herra ei varmaankaan loukkaannu kuraisen veden jättämistä jäljistä tämän valkoisessa paidassa.

Mutta kuinka Jumala voisi olla loukkaantumatta nähdessään henkilön, jolla on kaikki tarvitsemansa vaatteet ja enemmänkin ja jolla on lyhyt matka kappelille ja joka ilmestyy kirkkoon kuitenkin rypistyneissä reisisakuhousuissa ja T-paidassa. Ironista kyllä, matkustaessani ympäri maailmaa kokemukseni on osoittanut, että ne kirkon jäsenet, jotka ovat vähävaraisimpia, näyttävät jotenkin löytävän keinon saapua sapatinpäivän kokouksiin siististi pukeutuneina puhtaisiin, hienoihin vaatteisiin – parhaimpiinsa – kun taas ne, joilla on enemmän kuin tarpeeksi, ovat juuri niitä, jotka saattavat tulla arkisissa, jopa epäsiisteissä vaatteissa.

Jotkut sanovat, ettei pukeutumisella ja hiuksilla ole väliä – se, mitä on sisällä, on tärkeää. Uskon, että todella se, mitä henkilön sisällä on, on tärkeää, mutta se minua juuri huolestuttaa. Arkinen pukeutuminen pyhissä paikoissa ja tilaisuuksissa kertoo siitä, mitä henkilön sisällä on. Se voi olla ylpeyttä tai kapinaa tai jotakin muuta, mutta se kertoo vähintäänkin: ”En tajua. En ymmärrä eroa pyhän ja jumalattoman välillä.” Siinä tilassa he vetäytyvät helposti pois Herrasta. He eivät ymmärrä sen arvoa, mitä heillä on. Olen huolissani heistä. Elleivät he saa jonkin verran

ymmärrystä ja omaksu jonkinlaista pyhien asioiden tajua, heillä on riski menettää lopulta kaikki, mikä on tärkeintä. Te olette suurenmoisen myöhempien aikojen taloudenhoitokauden pyhiä – näyttäkää siltä.

Nämä periaatteet soveltuvat yhtä lailla toimintoihin ja tapahtumiin, jotka ovat itsessään pyhiä tai jotka liittyvät asioihin, jotka ansaitsevat kunnioitusta – esimerkiksi pappeuden toimituksiin kuten kasteet, konfirmoinnit, asettamiset, Herran ehtoollisen sakramentin toimittaminen, sairaiden siunaaminen ja niin edelleen. Opissa ja liitoissa meille kerrotaan, että pappeuden toimituksissa ”ilmenee jumalisuuden voima” (OL 84:20).

Alma sanoo, että ”nämä toimitukset annettiin – jotta ihmiset niiden avulla voisivat katsoa odottaen Jumalan Poikaan, sillä se oli hänen järjestyksensä vertauskuva, tai se oli hänen järjestyksensä – ja tämä jotta he voisivat odottaa häneltä syntiensä anteeksiantoa, jotta he pääsivät Herran lepoon” (Alma 13:16).

Arvostan sekä niitä, jotka suorittavat näitä toimituksia, että niitä, jotka ovat todistamassa tai saamassa niitä, kun he osoittavat kunnioitusta pappeutta ja tapahtuman pyhää luonnetta kohtaan.

Arvostan pappeja, opettajia ja diakoneja, jotka käyttävät pukupaitaa ja solmiota suorittaessaan sakramentti-toimitusta.

Arvostan miehiä, jotka olosuhteiden salliessa pukevat päälleen paidan ja solmion siunatakseen sairaita. Arvostan niitä, jotka pukeutuvat pyhävaatteisiinsa osallistuakseen miehen asettamiseen pappeusvirkaan, huolimatta siitä minä päivänä ja missä asettaminen tapahtuu. He kaikki osoittavat arvostusta ja kunnioitusta Jumalaa ja tapahtumaa kohtaan. He osoittavat pyhyiden tajua.

Aivan kuten elämän alku on pyhää, kuolevaisen elämän päättyminenkin on pyhää aikaa. Ja uskon saman olevan totta elämän tärkeimmässä tapahtumassa – avioliitossa, erityisesti iankaikkisessa avioliitossa. Tästä syystä on huolestuttavaa nähdä, kuinka ihmisistä on tulossa huolettomia, jopa halveksivia ja epäkunnioittavia puheessaan, pukeutumisessaan ja käytöksessään, kun he osallistuvat kuolemaan ja avioliittoon liittyviin tapahtumiin.

Joistakin hautajaisista tulee kevytmielisen ja sopimattoman huumorin tilaisuuksia. Henkilökohtaiset muistelot, jotka ovat kohtuullisessa määrin aivan sopivia, voivat viedä tunnin tai pari, kun taas Herran sovitustyö ja ylösnousemus sekä Hänen pelastussuunnitelmansa mainitaan vain ohimennen, jos silloinkaan.

Silloin tällöin vihkimisiin – ja usein häätilaisuuksiin – saapuu ihmisiä hyvin arkisissa vaatteissa. Aivan kuin he eivät vaivautuisi siistiytymään päivän töiden tai vapaa-ajan vieton jälkeen. Pukeutumisellaan he osoittavat, että avioliitolla, jonka juhlimiseen he ovat saaneet kunnian osallistua, on hyvin vähän merkitystä.

Luin äskettäin viestin mieheltä, joka kehotti kumppaneitaan pukeutumaan puvuntakkiin ja solmioon, kun he esiintyisivät yhdessä julkisessa tilaisuudessa, jossa osoitettiin kunnioitusta heidän järjestölleen ja sen saavutuksille. Tilaisuus oli luonteeltaan yhteiskunnallinen eikä uskonnollinen, emmekä kutsuisi sitä pyhäksi, mutta hän ymmärsi sen periaatteen, että jotkin asiat ansaitsevat kunnioitusta ja että pukeutumistemme on osa sen ilmaisuja. Hän sanoi pukeutuvansa juhlavammin ”ei siksi, että olen tärkeä, vaan koska tämä tilaisuus on niin tärkeä”. Hänen kommentissaan on tärkeä totuus. Ei oikeastaan ole kyse meistä. Siinä, että käyttäytyy ja pukeutuu tavalla, joka kunnioittaa pyhiä tapahtumia ja paikkoja, on kyse Jumalasta.

4. Puhetapa

Siirtyäksemme toiseen asiaan, on olemassa puhetapaan kuuluvia asioita, jotka liittyvät pyhyiden tajuun. Se, että olemme vastuussa sanoistamme, käy selvästi ilmi Herran sanoista: ”Jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili” (Matt. 12:36). Kuningas Benjamin kehottaa meitä valvomaan ajatuksiamme ja sanojamme (ks. Moosia 4:30), ja Alma julistaa, että saadessamme tuomiomme, ilman parannusta ”meidän sanamme tuomitsevat meidät, niin – meitä ei havaita tahrattomiksi” (Alma 12:14).

Tiedätte omasta kokemuksestanne, että maailmasta tulee yhä jumalattomampi, karkeapuheisempi, mutta me emme saa antaa itsemme langeta sellaiseen malliin. Kiroileminen ja karkea kielenkäyttö pilkkaavat Jumalaa ja Kristusta ja Heidän luomuksiaan. Emme saa koskaan syyllistyä Vapahtajan pilkkaamiseen, kuten Hänen ristiinnaulitsemisessaan tapahtui.

”Ohikulkijat pilkkasivat häntä. Päätään nyökyttäen he sanoivat: ’No niin, sinähän pystyt hajottamaan temppelin ja rakentamaan sen uudelleen kolmessa päivässä.

Pelasta nyt itsesi, tule alas ristiltä!’

Ylipapit yhtyivät hekin pilkkaan yhdessä lainopettajien kanssa. He puhuivat keskenään: ’Muita hän kyllä on auttanut, mutta itseään hän ei pysty auttamaan.

Tulkoon nyt ristiltä alas – Messias, Israelin kuningas! Kun sen näemme, me uskomme häneen.’ Myös ne, jotka oli ristiinnaulittu yhdessä hänen kanssaan, pilkkasivat häntä.” (Mark. 15:29–32.)

”Kadotuksen poikien” tuomiona on se, että he ovat ”itse ristiinnaulinneet [Kristuksen] ja nostaneet hänet kaikkien pilkattavaksi” (OL 76:35). Emme voi ottaa mitään sen kaltaista riskiä puheessamme. Emme voi sanoa Hänen nimeään tai puhua Hänen nimessään kevyesti tai huolettomasti.

Opista ja liitoista voimme lukea tämän ohjeen ja varoituksen:

”Katso, minä olen Alfa ja Oomega, nimittäin Jeesus Kristus.

Ja nyt, kaikki ihmiset varokoot, kuinka he käyttävät minun nimeäni huulillaan –

sillä katso, totisesti minä sanon, että tämän tuomion alaisia ovat monet, jotka käyttävät Herran nimeä ja käyttävät sitä väärin, ilman valtuutta.

Muistakaa, että se, mikä tulee ylhäältä, on pyhää, ja siitä täytyy puhua varoen ja Hengen kehotuksen mukaan; – ja te saatte Hengen rukouksen kautta; sen tähden ilman tätä tuomio jää.” (OL 63:60–62, 64.)

Vaikka meillä on valtuus käyttää Jeesuksen Kristuksen nimeä, meidän on tehtävä niin varoen. Hänen nimensä ja ”se, mikä tulee ylhäältä, on pyhää, ja siitä täytyy puhua varoen ja Hengen kehotuksen mukaan”. Meidän pitäisi muistaa tämä, kun meidät kutsutaan puhumaan kirkossa tai kun lausumme todistuksen.

Tiedämme, että näissä tilanteissa meidän odotetaan päättävän sanoilla ”Jeesuksen Kristuksen nimessä”, mikä tarkoittaa, että sen, mitä olemme sanoneet, sanomme Hänen nimessään. Sen vuoksi meidän on pidettävä erityisesti huolta siitä, mitä me sanomme ja kuinka sen sanomme. Siinä ei ole sijaa hulluttelelulle ja typerälle puheelle. Ennen kaikkea meidän pitää pyrkiä rukouksen kautta Hengen läsnäoloon niin, että puhuisimme Hengen kehotuksen mukaan ja välttäisimme tuomion.

Olen huomannut, että presidentti Gordon B. Hinckley lopettaa puheensa usein sanoihin ”Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä”. En ehdota, että tekisitte samoin; en usko, että hän tarkoittaa sitä tai että meidän olisi sopivaa tehdä niin rutiininomaisesti. Sen sijaan kiinnitän teidän huomionne siihen seikkaan, että profeetta tuntee syvästi velvollisuutensa puhua Herran nimessä, ja se on

hänelle pyhää. Hän käyttää tuota nimeä ja puhuu Hänen nimessään kunnioittavasti, ja se on esimerkki, jota meidän pitäisi seurata.

5. Pyhä pelko

Viimeinen esimerkkini voisi sopia otsikon 'Pyhä pelko' alle. Pyhissä kirjoituksissa on monta kohtaa, joissa neuvotaan ihmiskuntaa pelkäämään Jumalaa. Meidän aikanamme tulkitsemme sanan 'pelko' tarkoittavan yleensä 'kunnioitusta' tai 'arvonantoa' tai 'rakkautta', eli jumalanpelko tarkoittaa rakkautta Jumalaa kohtaan tai kunnioitusta Häntä ja Hänen lakiaan kohtaan. Se voi usein ollakin oikea tulkinta, mutta mietin, voisiko pelko joskus todella tarkoittaa pelkoa, kuten silloin kun profeetat puhuvat pelosta loukata Jumalaa rikkomalla Hänen käskyjään.

Ajatelkaa esimerkiksi tätä sananlaskua: "Herran pelko pitää loitolla pahasta" (Sananl. 16:6). Jobin on kuvattu olleen täydellinen ja oikeamielinen mies, "jumalaapelkäävä, ja hän karttoi [sen vuoksi] kaikkea pahaa" (Job 1:1). Hyvänä esimerkkinä tästä asenteesta voisi olla Joosef Egyptissä. Kun Potifarin vaimo yritti vietellä Joosefin, tämä vastasi: "Kuinka minä siis voisin tehdä niin pahan teon ja rikkoa Jumalaa vastaan?" (1. Moos. 39:9). Hän pelkäsi rikkoa Jumalaa vastaan. Nykyään monet pitäisivät Joosefin reaktiota naiivina. He nauraisivat hänen kokemattomuudelleen, koska eivät itse pelkää rikkoa Jumalaa vastaan.

Joseph Smithiä ojennettiin kerran sen tähden, ettei hän ollut huolehtinut tarpeeksi siitä, mitä Jumala halusi. Herra sanoi hänelle: "Sinä et olisi saanut pelätä ihmistä enemmän kuin Jumalaa. Vaikka ihmiset pitävät Jumalan neuvoja tyhjän arvoisina – –, sinun olisi kuitenkin pitänyt olla uskollinen." (OL 3:7–8.)

Sallinette minun huomauttaa, että Herran pelon, tai sen mitä Paavali kutsuu "pyhäksi peloksi" (ks. Hepr. 12:28), pitäisi olla osana kunnioitustamme Häntä kohtaan. Meidän pitäisi rakastaa ja kunnioittaa Häntä niin, että pelkäämme tehdä mitään väärää Hänen edessään toisten mielipiteistä tai painostuksesta riippumatta. Moroni kehottaa meitä: "Alkakaakin niin kuin muinaisina aikoina ja tulkaa Herran luokse koko sydämestänne ja tehkää työtä pelastuaksenne peläten ja vavisten hänen edessään" (Morm. 9:27).

Koska meitä ympäröivä maailma yleisesti jättää Jumalan huomiotta, meidän on joskus helppo unohtaa, että meillä on pysyvä velvollisuus tietää Hänen tahtonsa ja toimia sen mukaan. Useimmat eivät tajua tai eivät usko, että

jonakin tulevana päivänä meidän jokaisen on tehtävä Herralle tiliä elämästämme: ajatuksista, sanoista ja teoista. Se, että teemme työtä pelastuaksemme peläten ja vavisten, tarkoittaa, että pyrimme päivittäin elämän päätöksissämme ja toiminnoissa valmistautumaan hyvään tilintekoon.

Koska meitä on siunattu sillä, mitä olemme saaneet, voimme edistyä hengellisesti enemmän kuin muut kansat, mutta olemme myös suuremmassa vaarassa kuin ketkään muut. Emme voi tehdä niitä syntejä, joita he tekevät, joutumatta suuremman tuomion alaisiksi, koska jos me teemme syntiä, teemme syntiä suurempaa valoa vastaan. Me emme voi suhtautua kevytmielisesti vastuullemme annettuihin pyhiin asioihin ja tulla kohdelluiksi viattomina, kuten ne, jotka eivät tunne Jumalaa.

Jumala tunnustelee meitä nähdäkseen, olemmeko uskollisia, ja jos meillä on rehellisyyttä ja herkkyyttä kunnioittaa pyhiä asioita, saamme vielä enemmän. Mutta jos meillä ei ole sitä, meidän siunauksemme kääntyvät tuomioksemme. Opissa ja liitoissa Herra ilmaisee oikean asenteen tai mallin näin:

"Ja nyt, sen, joka rukoilee ja jonka mieli on murtunut, sen minä hyväksyn, jos hän on kuuliainen minun toimituksilleni.

Se, joka puhuu ja jonka mieli on murtunut ja jonka kieli on sävyisä ja rakentaa, se on Jumalasta, jos hän on kuuliainen minun toimituksilleni.

Ja vielä, se, joka vapisee minun valtani alla, tehdään väkeväksi, ja hän tuottaa kiitoksen ja viisauden hedelmää niiden ilmoitusten ja totuuksien mukaisesti, jotka minä olen antanut teille." (OL 52:15–17.)

Ottakaa vastaan Alman isällinen pyyntö Koriantonille: "Oi poikani, minä toivon, ettet enää kieltäisi Jumalan oikeudenmukaisuutta [olettamalla, ettei syntisellä ole eikä pitäisi olla mitään rangaistusta]. Älä yritä puolustella itseäsi vähimmäskään määrin syntiesi tähden kieltämällä Jumalan oikeudenmukaisuuden, vaan anna sinä Jumalan oikeudenmukaisuuden ja hänen armonsa ja pitkämielisyytensä täysin vallita sydämässäsi ja anna sen alentaa itsesi tomuun asti nöyryydessä." (Alma 42:30.)

Varoitus

Lopetan esittämällä teille varoituksen sanan. Syventyneen pyhien asioiden kunnioituksen myötä teidän ymmärryksenne kasvaa. Pyhät kirjoitukset puhuvat siitä valona, joka "kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka" (OL 50:24). Tuota prosessia kuvataan

myös edistymisenä armosta armoon. Vapahtaja itse edistyi tuolla tavalla, kunnes Hän sai täyteen, ja te voitte seurata Hänen jalanjäljissään. (Ks. OL 93:12–20.)

Juuri sinne pyhyiden taju johdattaa teidät. Muistakaa kuitenkin aina, kun pyhyys kasvaa sisällänne ja teille uskotaan suurempaa tietoa ja ymmärrystä, että teidän on kohdeltava näitä asioita varoen. Luimme aiemmin pyhien kirjoitusten kohdan, jossa vakuutettiin, että se, mikä tulee ylhäältä, on pyhää, ja siitä täytyy puhua varoen ja Hengen kehotuksen mukaan. Herra on myös käskenyt, varsin suoraan, ettemme saa heittää helmiä sikojen eteen tai antaa koirille sitä, mikä on pyhää (ks. 3. Nefi 14:6 ja OL 41:6), mikä tarkoittaa, ettei pyhiä asioita pidä paljastaa eikä kertoa niistä henkilöille, jotka eivät ole valmiita pitämään niitä arvossa ja jotka voivat jopa hyökätä niitä vastaan sen sijaan että arvostaisivat niitä.

Olkaa viisaita sen suhteen, mitä Herra antaa teille. Se on luottamusasia. Esimerkiksi ette voi kertoa patriarkallisen siunauksenne sisältöä kenelle tahansa.

Presidentti Boyd K. Packer neuvoi kerran:

”Olen myös tullut siihen käsitykseen, ettei ole viisasta puhua jatkuvasti epätavallisista hengellisistä kokemuksista. Niitä on varjeltava huolellisesti, ja niistä tulee kertoa vain silloin, kun Henki itse kehottaa tekemään niin toisten siunaukseksi.

Mielessäni ovat Alman sanat: ’Monien on annettu tietää Jumalan salaisuudet, mutta heidät on pantu ankaran käskyn alaisiksi, ettei heidän pidä julistaa hänen sanaansa kuin sitä mukaa, minkä osan siitä hän suo ihmislapsille sen varteen ottamisen ja tarkkuuden mukaisesti, jota he hänelle osoittavat’ (Alma 12:9).

Kuulin kerran presidentti [Marion G.] Romneyn neuvovan lähetysjohtajia ja heidän puolisoitaan Genevessä:

’En kerro kaikkea, minkä tiedän; en ole kertonut edes vaimolleni kaikkea, minkä tiedän, sillä olen oppinut, että jos puhuisin liian kevyesti pyhistä asioista, Herra ei sen jälkeen luottaisi minuun.’

Uskon, että meidän tulee kätkeä nämä asiat ja tutkistella niitä sydämessämme, kuten Luukas kertoo Marian tehneen niille jumalallisille asioille, jotka liittyivät Jeesuksen syntymään (ks. Luuk. 2:19).” (*That All May Be Edified*, s. 337; ks. myös ”Herran lamppu”, *Valkeus*, joulukuu 1988, s. 35.)

Kaikki pyhitetyt ja pyhät asiat ilmoitetaan ja saatetaan yhteen tänä viimeisenä ja kaikkein ihmeellisimpänä taloudenhoitokautena. Evankeliumin, kirkon ja Jeesuksen Kristuksen pappeuden palautuksen myötä meillä on käsissämme miltei käsittämätön pyhien asioiden varasto. On melkein liian suuri siunaus, että olemme syntyneet nyt, sellaisena aikana ja sellaisissa paikoissa, jolloin ne suunnattomat siunaukset, joista menneiden aikojen profeetat ovat unelmoineet ja joita he ovat kaivanneet, ovat voineet tulla meidän elämäämme. Me emme voi hylätä niitä tai antaa niiden karata ulottuviltamme.

Sen sijaan, että ajautuisitte huolettomuuteen, kuvastakoon teidän elämänne lisääntyvää tarkkuutta kuuliaisuudessa. Toivon, että te ajattelette, tunnette, pukeudutte ja käyttäydutte tavoilla, jotka osoittavat kunnioitusta ja arvonantoa pyhiä asioita, pyhiä paikkoja ja pyhiä tilaisuuksia kohtaan.

Rukoukseni on, että pyhyiden taju laskeutuu sieluunne kuin kaste taivaasta. Johtakoon se teidät lähelle Jeesusta Kristusta, joka kuoli, joka nousi ylös, joka elää, joka on teidän Lunastajanne. Tehköön Hän teistä pyhiä kuten Hän on pyhä, jotta voisitte istua sijallenne Hänen valtakuntaansa, tarvitsematta enää lähteä pois (ks. Alma 7:25). Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.